

Podatel:
Sdružení Čechů z Volyně
a jejich přátel
Na Hřebenkách 20
150 00 Praha 5

O.T.

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

Adresát:

1/2002

ročník 12

ÚLOHA RADY KRAJANŮ OD ČERNOBYLU v procesu jejich integrace v ČR (Jaroslav Orst)

Z referátu na konferenci „Reemigrace krajanů ze zemi býv. Sovětského svazu“, uspořádané Městským muzeem v Jaroměři ve dnech 21. a 22. září 2001.

Humanitární akce přesídlení Čechů od Černobylu byla tak složitá, mnohoaspektová, že uskutečnění akce přemístění krajanů neznamenovalo její ukončení. První etapou bylo přesídlení vesnice Malá Zubovka v roce 1991 a to poskytl bohaté zkušenosti.

Rozptýlení a usídlení ve 20 okresech a 34 lokalitách neznamenovalo konec vesnice. Vesničané spojoval nejen propletené příbuzenské vztahy ale přetváření společných zájmů, nevyřešených stejných problémů. Problémy před každou rodinou vylustovaly své a před každým osobní. Ale byly věci, které zůstaly nevyřešeny ve vztazích s tčů z bývalou vlasti, jež jsme ale zůstávali občany, a souběžně týkající se všech stejnou měrou otázky postavení v nové vlasti.

Zkušenosti ze Sovětského svazu související s přípravou přesídlení (třeba činnost Československé kulturně-osvětové společnosti J. A. Komenského na Ukrajině) napovídaly, že taková hromadná akce vyžaduje spojení sil všech zájemců jako nezbytnou podmínku úspěchu.

Zkušenosti volyňských Čechů, kteří právě obnovovali svoji zrušenou v padesátých letech organizaci a přesídlením od Černobylu středě pomáhali, potvrzovaly, že jakékoliv problémy zájmových skupin možno řešit jen jestli tato skupina se vhodným způsobem organizuje, má jakési koordináční centrum.

U kolektivní koordináčního centra malozubovčanských krajanů stál J. Hofman, tajemník Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel. Tento činitel už jako tajemník přípravného výboru SCVP se aktivně angažoval pro přesídlení krajanů od r. 1990, kdy se teprve jednalo o této možnosti, a aktivně se podílel na přípravných opatřeních, vypracování vládních usnesení a činnosti vládního týmu pověřeného uskutečněním akce. A pak právě on zařídil všechna přípravná opatření pro svolání ustavující porady koordináčního centra krajanů od Černobylu, které se konalo 27. června 1992, kde bylo rozhodnuto na základě usnesení předsednictva SCVP ze dne 10. 6. 1992 o ustavení další komise Sdružení - komise repatriantů z Ukrajiny

(pоздěji se konstituovala jako rada krajanů od Černobylu). Bylo zvoleno vedení komise v sestavě: B. Iljuk - předseda, J. Orst - tajemník, V. Javírek, V. Černý, Vj. Vlačiča, V. Landa - členové.

Pro začátek nejdůležitější pro každého jednotlivce (a jistě i skupinu rodin v té či oné lokalitě), bylo co nejrychleji a neúčinněji se adaptovat na nové prostředí. Nebylo to jednoduché, šlo především o zabezpečení nejnepříhodnějších materiálních, zdravotních, sociálních, pracovních, vzdělávacích a jiných potřeb, které bezprostředně ovlivňují životní úroveň.

Na návrh předsednictva SCVP byl (kromě J. Hofmana) pověřen stálým prostřednictvím mezi Sdružením a předsedlní Ing. V. Landa. To byla šťastná volba. Václav Landa je mimořádně obětavý, ochotný a prokázal neobyčejnou nadšení pro svěřený úkol, nevyčerpatelnou energii a organizační schopnosti, lépe řečeno talent, vynalézavost a důslednost. Jeho spolupráce s krajanů a práce v komisi jsou neocenitelné.

Už v době před začátkem přesídlovací akce V. Landa měl vypracovanou studii „Sociální adaptace volyňských Čechů v České republice“ obsahující mj. průzkum sociálního složení Čechů, kteří přicházejí do ČR, charakteristiku národních rysů a stylu života obyvatel ČR, se kterými bylo účelné seznámit přicházející krajanů, některých rysů volyňských Čechů, jejichž znalost by byla účelná pro pracovníky příslušných českých úřadů a jiných sb osob pro lepší orientaci při nápomoci sociální adaptaci přicházejících krajanů a příslušná doporučení, aby zabydlení v nové vlasti bylo nekonfliktní, rychlé a dobré pro obě strany.

Po intenzivní výměně názorů ve vedení komise se a důvěrníci lokalit se dospělo k závěru, že bude vypracován ucelený program adaptace. (Za tímto účelem 2. září 1992 se komise obrátila na předsedu nové vlády ČR v. Klause. A 12. listopadu se uskutečnilo setkání ředitele oddělení ministerstva mezinárodních vztahů ČR dr. J. Hejleka se zástupci komise (B. Iljuk, J. Orst, V. Landa, J. Hofman). Návrhy komise byly přijaty příznivě, bylo dohodnuto, že by to měly být státní program, pro jehož uskutečnění by mohla být vytvořena mezinárodního řízení (kde by byly zastoupeny ministerstva a instituce, jež se budou na programu podílet). 2. porada komise dne 29. května 1993 doporučila dopracovat program a konzultovat na příslušných úřadech. Tímto úkolem byl pověřen V. Landa, B. Iljuk, J. Orst ve spolupráci s předsedou a tajemníkem Sdružení. A zde nutno důrazně podotknout, že i právě zvolený nový předseda SCVP MUDr. profesor V. Dufek věnoval stálou pozornost činnosti komise a vždy jí účinně pomáhá.

Pracovní skupina ve spolupráci s důvěrníky lokalit a hlavně v důsledku nečinnosti V. Landy, jež vytrvale jednával předpokládáná opatření na příslušných ministerstvech a v organizacích, vypracovala „Návrhy k programu adaptace repatriantů z Ukrajiny“, „Úkoly pro urychlení adaptace přesídlených ze zóny postizované havárií na Černobylské AE (k státnímu programu)“ a dotazník pro získání co nejpodrobnější informace o aktuálních problémech krajanů.

Avšak dotazníková akce přinesla dost překvapivě výsledky. Respondenti byli asi příliš zdrženliví a palčivým problémem se vyhýbali. Zdrženlivost zpravidla přímo nebo nepřímo ospravedlňovaly neochotou požadovat o státní jakési nové výdaje, aby nevyžadali nesmírně mnoho kyslíků. (V budoucnu se takový postup vyplatil).

Obdržené odpovědi na dotazník prokazatelně nasvědčovaly, že na úrovni obcí a okresních úřadů se mohou vyřešit všechny nejdůležitější problémy. A tak souhrnný ucelený projekt adaptačního programu se nestavoval (a vládní mezinárodní orgán nebyl nutný).

Příkladně účinné spolupráce komise se státními orgány je činnost spojená s transferem krajanů na Ukrajině zanechaných finančních prostředků (úspěch a kompenzace ze státem převzaté nemovitosti vystěhovalců uložených ve státní spořitelně), které měly být převedeny do nějakého československého peněžního ústavu na konta přesídlených a - jak potvrdila ukrajinská vláda i předsedovi vlády ČR P. Pithartovi při jeho návštěvě Ukrajiny začátkem r. 1992 - v slusném kurzu.

Avšak uplynul rok a nic se nedělo. Nespokojení mlhavými zprávami z doslechu jsme požádali o osobní setkání s odpovědnými pracovníky ministerstva financí ČR. A díky intervenci V. Landy jsme se 11. 9. 1992 setkali s pracovníkem devizového odboru Ing. M. Habítem, který z pověření vlády ČR vedl jednání s ukrajinskými úřady. Na setkání Ing. V. Landa a J. Orst vytvořili p. Habítovi stanovisko a požadavky krajanů, s kterými on souhlasil, ac nebyl jist, že jsou vymožitelné. Ve dnech 13.-16. září 1992 Ing. Habigt podnikl služební cestu do Kyjeva, jež měl cílem být další projednání otázky transferu. Konečně se něco pohlo, ale československá strana měla předléhat obrovskou práci pro upřesnění seznamů a údajů v Česku i na Ukrajině, a ministerstvo financí se obrátilo na nás se žádostí o pomoc. Umožlo jediné správné. My jsme to zvládli rychle a přesně. To byla užitečná spolupráce.

Komise na základě názorů krajanů (Ing. M. Habigt, V. Landa a J. Orst navštívil několik lokalit) vypracovala „Požadavky přesídlených ze zóny postizované havárií Černobylské AE v kládě Ukrajiny“, v nichž především kategoricky

nesouhlasila s navrhovaným kurzem 39 SUR z 1 USD, což by znamenalo, že např. za rodný domek by přestěhovalce v ČR mohl pořídit kaucí nebo lůžko (to bez nadázků).

Nikdo se netěšil naději, že „Požadavky“ zapůsobí jak by měly, ale uvažovalo se, že mají být pro české vládní vyjednávatele velkou podporou. A koloumii měnily bílou, že se nestane nic, že obstrukce ukrajinské strany potrvá dle nekončena, až se nade všim máme nauko. Ale Hronivká, mladší, energetická úřednice Ing. E. Hronivková, která zaujela místo Ing. M. Habigta si umínila, že prosadí všemi prostředky, aby Ukrajina vyplnila alespoň předběžnou domluvu. Spolupráce si byla věcná a účinná. Problém další jednání v Kyjevě i v Praze, až konečně 13. června 1993 vláda Ukrajiny dala souhlas k převedení úspor občanů, kteří v r. 1991 přišli do ČR. Ministerstvo financí to považovalo za velký úspěch. Úspěch to byl, ale podmínky byly nadiktovány Ukrajinou.

Problémem též souvisejícím s adaptací, který po dlouhou dobu trápil krajanů, byl problém státního občanství. Tomuto problému se muselo věnovat největší úsilí v činnosti rady, třebaže na úsvitu předsídlavců akce nic nevěstilo, že k něčemu podstatnému dojde. Události kolem občanství se vyvíjely mnohem dramatičtěji než kolem transferu. (Nejhorší na tom je, že téměř všechno bylo způsobeno uměle nebo i záměrně a my jsme byli obětí politikářů).

Přiloha č. 5 vládního usnesení o předsídlavcích obsahovala ustanovení, že předsídlenci v rámci humanitární akce mají požádat u zastupitelských orgánů SSSR v ČSFR o propuštění ze státního svazku SSSR a podat žádost o udělení občanství ČSFR, přičemž pětiletou lhůtu trvalého pobytu v ČSFR lze promítnout „z důvodů hodných zvláštního zřetele“. Jenže sovětské velvyslanectví žádalo jen za příjem žádosti o vyvážení 3000 Kč a nesblouvalo, kdy na ni odpoví. A než se něco vyřešilo, přestal existovat Sovětský svaz.

A pak ruské velvyslanectví nás neuznávalo a ukrajinské nebylo.

Vládní předsídlovací tým k této otázce nebyl lhostejný, 25. května 1992 v Kyjevě proběhlo jednání a ukrajinská strana ujistila, že vytvořila všechny předpoklady pro řešení otázky propuštění ze státního svazku Ukrajiny. Do Prahy byl vyslán samostatný konzulární pracovník oprávněný přijímat nové žádosti. Ten si ale nevěděl rady a jen všem stálo sblouvat: „Za 2-3 týdny se všechno vyřeší“. A ty sbluby se opakovaly do nekončena během mnoha měsíců. Proto komise tuto otázku vzala jako jednu z nejdůležitějších úloh krajanů, se ulevilo v tom smyslu, že nemusíte každý všít cestu do Prahy a vyřizovat písemně každý případ. Ale vedení komise to podnikalo stále a uprtně (nejnalhávající neúnavný Landt). Konečně byly ustaveny normální diplomatické styky mezi ČSFR a Ukrajinou, v Praze se usadil velvyslanec Ukrajiny p. R. Lubkvičsky, dojednala se s ním schůzka, on také všechno sblouval, docela že všechno projedná osobně s předsídlencem Ukrajiny L. Kravčukem, jen jaksi odkladně přijímali konkrétní žádosti. Pečeť jen v únoru 1993 ukrajinská strana souhlasila s vyvážáním předsídlenců do Chernobylu z ukrajinského občanství.

Ale to bylo skoro naneč. Rozpadla se i ČSFR, nabyl platnosti zákon ČR o občanství, jenž neobsahoval bod o možném promítnutí pětileté čekací lhůty vůči uhačeným jako my. A tak vše naskočovalo, že se ještě 3-4 roky na získání občanství bude čekat. Zákon je zákon, ten se musí respektovat. Jenže činitelové pověřeni provedením humanitární akce byli optimističtější. V naději, že tahance s ukrajinskou stranou pečeť musí vzbřku skončit ve prospěch předsídlenců, iniciovali optavení, jež by umožnilo udělení občanství dříve, než po 5 letech čekání. Na jednání meziministerští resortní poradý 11. února 1993 bylo přijato doporučení zpracovat

návrhovou informaci pro iniciativní skupinu poslanců. Samozřejmě krajané uvítali tuto iniciativu.

Ale to už krajané čekal podraz, na jaký by si nikdo nepomýšlel. Veden prospěcháckými cili mistostarosta České Lípy L. Engel (ODS) v televizním pořadu Co týden dal 10. dubna 1993 bezostyšně poléval lepkavou špinou na Českou republiku usídlené krajané a nejen je, aby zkomplexovali akciovou spolu. Svobodná zóna Slovenska Čechy, používal nepojednotlivé prostředky ničím nepodložené pmladit, že okres Česká Lípa se může stát předkladem zbraní, narkotik, nebo látek zvláštního určení, poněvadž a s. nějak rychle odbráza majetek Sovětské armády, blízko jsou radioaktivní zdroje a usidlují se zde volyňští Češi, ale „ne všichni, kteří se přistěhovali z černobylské oblasti do prostoru Ralsko, jsou volyňskými Čechy“.

(Pokračování přístě)

Úloha Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel při reemigraci černobylských krajanů

(Dokonceni - referát Ing. J. Hofmana)

Předsídlenci uveřejňujeme opravu. Na začátku druhého odstavce zmíněného článku v čísle 10/2001 jsou uvedeni zakladatelé SČVP a redakčním ústředím vypadal Ing. J. Hofman - omlouváme se!

Ve ZPRAVODAJI číslo 4/1991 byla zveřejněna výzva, z níž vycházíme:

Českým repatriantům z Ukrajiny

Vážení krajané, vaše i naše předky vaší osud v minulém století na Ukrajinu, kde vy jste žili dosud v roce 1947, když jste v počtu téměř 40.000 repatriovali do staré vlasti.

Uprímně vás doma vítáme!

V roce 1990 jsme založili Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel. Jediným z prvních úkolů, který jsme si dali, byl usídlit krajané v nové vlasti. To jsme v našem úsilí usnadňovali vším sblíb se s novým prostředím v České republice... Nejde o organizování okružních akcí, ale o navázání a udržování běžného přátelského styku mezi těmi rodinami, které si budou rozumět.

...Nabízíme vám členství ve Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel a tím, že po dobu tří let od doby přijetí za členy budete platit členské příspěvky a přitom budete rovnoprávními členy. Z připojených příhlášek za členy se dozvíte o hlavních cílech Sdružení. Pokud s těmito cíli souhlasíte a chcete se stát našimi členy, předejte vyplněné příhlášky členům výboru Sdružení poblíž vašeho bydliště.

Přejeme vám upřímně, abyste se zde v co možná nejkratší době cítili opravdu doma.
Jméno výboru *Ing. Jiri Hofman, tajemník*
Prof. Ing. Miroslav Šatava, CSc., předseda

Ve formě letáčku byl tento text včetně s příhláškou do SČVP rozvážen reemigrantům při uvítání místními orgány v jejich budoucích bydlištích. Bohužel ne všechny přišly, aby letáčky byly rozdány v plném počtu. Přesto z celkového počtu 586 přistěhovaných rodin se do SČVP přihlásilo plyných 560 osob, které po dobu tří let neplatily členské příspěvky a dostávaly jako řádní členové ZPRAVODAJI. Našli se však někteří, bylo jich 135, kteří po uplynutí oněch tří let odmítli být nadále řádnými členy SČVP a do této doby se neobjevili.

Plán reemigrace a místa usídlení krajanů pro rok 1991 a později pro roky 1992 a 1993 předsednictvo znalo a s předstihem údajce zveřejňovalo v občanskou Zpravodaj. Stejně tak byla zveřejňována i dílčí plnění plánu reemigrace a přejíždějí dle do ČSFR na ozdravné a jazykové prázdninové pobyty. Zároveň s plánem reemigrace byla uváděna jména vedoucích těchto regionů SČVP, kteří přijali dobrovolný závazek pomáhat černobylským krajanům usídleným v okolí „jejich“ regionu, akci doprovázet, podporovat a koordinovat mezi členy SČVP.

Byli to:

Miláše Dědková spolu s nesmírně obětavými manželé *Zeměmily - Litoměřice, Rozitlav Kubíla - Mladá Boleslav, Irena Malinská - Praha (lokality Kopidlno),*

Věra Pavlová a R. Hlaváček - Karlovy Vary, Manželé Pecovi - Mariánské Lázně, Manželé Mácovi - Cheb, Jitka Kurošová - Chotkov, Vladimír Ghelchov - Liberec (později: Evžen Šlajdl - Frydlant), Václav Blížový a Vladimír Pospíšil - Teplice, RNDr. Petr Novák - Šumperk (později svazky nepílnil), Vladimír Tyrek (později Jirí Pokorný) - Broumov, Dobromila Poloková - Zlín.

Je samozřejmě, že černobyští krajané byli zvaní na všechna krajská setkání organizovaná v regionech, na byly a vzpomínkové akce. V rámci různých regionálních, taková setkání obobhati i kulturní zážitek vystoupením zpěváků a hudebníků. Do paměti účastníků se zapasla šelma *Halkina Petruččenko* z Malinovy, která na dvou krajských setkáních v Chotomově (v r. 1992 a 1993) předvedla krásný sólový zpěv českých a ukrajinských písní za doprovodu svého učitele p. Černého z Jirkova.

Dalším příkladem, za mnohé jiné, lze uvést kulturní pořad připravovaný *Annou Pělovou* s dalšími nadšenci usídlenými v Milovicích při vernisáži výstavy *Osudy Čechů z Volyně*, instalované v *Muzeu B. Hrozného* v Lysé n. Labem. Byl to krásný dětský pořad českých písní a tanci, který oběť Lysé n. Labem a kronikáře okolních obcí, sezané ředitelkou muzea speciálně na tuto vernisáž, uvedly v nadšení. Bylo to užka, jak po dobu 120 let udržovali a rozvíjeli krajané v Malé Zubovtině kulturní dědictví, přinesené jejich předky ze staré vlasti.

Nelze přitom zapomněout, že v knize *Jana Pospíšila a Václava Lohynového České písně z ukrajinské Volyně* z celkového počtu 511 písní jich zazpívali interpreti z Malé Zubovtiny a z Malinovy celkem 158!

Úloha SČVP po usídlení

V roce 1993 se na reemigraci černobylských krajanů končili, avšak na Ukrajině se přihlásilo k reemigraci kolem 1600 dalších osob českého původu. Byl zde trvalý tlak kazalských Čechů, aby po vzoru Polska a Německa jim historická vlast pomohla odstěhovat se z tohoto prostředí, dnes nepřátelského vůči cizincům. Zdálo se, že reemigrace bude pokračovat.

Černobyští krajané potřebovali kromě méně významných problémů vyřešit palčivý problém státního občanství. Ze všech věcí uvedených dříve byla pět SČVP J. Hofman přišel s iniciativou, aby tým SČVP v roce 1992 Komise repatriantů z Ukrajiny. Při příležitosti sympozia, pořádaného dne 22. dubna 1992 *Ústavem pro etnografi a folkloristiku ČSAV* zařídil pozvání na něj J. Ormst, B. Iljuk, V. Javůrek, Václava Vlachů, Gabriela, S. Tošnera, M. Dědkovou a V. Pelcovou. Tato iniciativní skupina návrh posoudila, shledala ho účelným a svolila návrh na zaměření *Komise*.

Po schválení návrhu předsednictvem SČVP zvolili tajemníkem na den 27. června 1992 ustavující schůzi *Komise*, na níž se dostavili všichni pozvaní. T. Hajman z ÚPFV a A. Loková z MHPR, vedoucí 8 regionů SČVP a 20 dalších zvolených členů - představitelů všech lokalit, v nichž se černobyští krajané usídliili. Bylo zvoleno vedení ve složení: B. Iljuk - předseda, J. Ornst - tajemník, V. Javůrek, *Vladimír Černý* - zástupce *Olomouci, Václav Vlachů* - zástupce *Krupky a Ing. Václava Landta* - kooptovaný člen předsednictva SČVP, který přibíral agendu černobylských krajanů od J. Hofmana a který nezávisle na SČVP již dříve vypracoval velmi náročnou výsti adaptacního procesu černobylských krajanů.

Komise se stala informačním, intervenčním, ušvedkovacím a organizačním orgánem černobylských krajanů a podle potřeby se svým jménem pod hlávkou SČVP obcraila i na vládní činitelce Ukrajiny a ČR. Názor, prosazovaný některými jejími členy, tedy že *Komise* měla mít vlastní právní subjektivitu, neobstála, protože by musela být registrována jako samostatná občanská organizace a oddělit se tak od SČVP, což by černobylským krajanům bylo spíše na škodu.

Vyvrcholením dosavadní práce *Komise* je konference a setkání černobylských krajanů v září 2001. Byla to první celková reemigrantní konference, která se uskýtá i z hlediska řysující se vzájemné informovanosti a snahy spolupráce organizací bývalých zahraničních krajanů (Češi z Kazachstanu, slovenští Rusini - reoprtanti).

O užitéčné činnosti *Komise* od jejího založení až do uvedené konference sdělí v některém dalším Zpravodaji ti nejobobavnější - její předseda a tajemník.

Jiri Hofman, 25. listopadu 2001

5/ „a slovu skutkem utínáno jest“ mězské Feji při sládnutí půhlinodno učené v Čechách televizi 1. dne 28. října 2001, nazvaného „Dopom po deseti letech“ (s podtitulem „Rusáci ne Češi“, provokující zbývající zabednění). Pořad vznikl z iniciativy a náde občanů (svoji dovolenou věnoval organizaci a náde editořů) redaktora *Luběše Petříka* z Brna, věrného přítelov „tisítkového podporovatele“ československých a volyňských krajanů, který je členem SČVP od r. 1992.

6/ Ve stanovách, přijatých na 3. konferenci SČVP, dne 2. prosince 1997 byl *název Komise* nahrazen slovem *Rada*. V tomto článku se přidružujeme původního názvu.

Jak si v Čechách vedou naši potomci?

Obračím se na Vás, paní Libuše Chrástová, jako starostku Městského úřadu ve Františkových Lázních a dceru úspěšného potomka volyňských Čechů – pravoslavného faráře ve Frant. Lázních ThDr. Jana Křiváka. Byl to válečný letve ve druhé světové válce, rodouk z významné a pokrokové české vesnice na Volyni-Hudly.

První otázka tedy zní: dochovaly se nějaké volyňské tradice ve Vaší rodině?

Nevim, co si mám pod pojem volyňské tradice představit. Již volyňské považují za Čechy, kteří jsou mnohem více vlastně než ostatní. Čili co se u nás pokudje je přárodně. Pokud je jedná o takové věci, jako například jidelničká, tak volyňské karbanátky, holubce a buchtyčky se u nás občas vaří. *Udržuje nějaké kontakty s někým z rodičů svého otce?*

Jistě. V Hudly zůstala otcova sestra, která, pokud jí to zdravotní stav dovoloval, přijížděla ke synem každou dva roky k nám. Naposledy zde byla i se svou vnučkou. I já jsem rodou ve měho otce navštívila a setkala jsem se s bývalými sousedy. I když je to poměrně dávno, mohu si jednotlivá místa, o kterých otce často vypráví, lépe představit.

Často navštívíte Františkovy Lázně, abych se posadil u jejich krásou a příjemnou lázeňskou atmosférou.

Co to pro Vás obnáší dělat starostku tak krásného a věhlasného lázeňského města?

Protože Františkovy Lázně jsou můj domov a jsem jejich patriot, snažím se, aby se u nás věslibo. Františkovy Lázně vznikly jako lázně a největšího rozkvětu dosáhly na přelomu 19. a 20. století. A já se snažím, aby naši potomci mohli říkat, že druhý vrchol rozkvětu těchto lázní nastal na přelomu 20. a 21. století.

Práce starostky měle někdy zmáhá a těžko se vyrovnávám s lidskou zlobou a tzv. urozenou jeditostí. Když se však něco podaří, nebo někdo ocení práci, která se zde udělala za posledních deset let, na to jsem šťastný zapomenou.

Ve kterých z Vašich významných funkcí přicházíte do kontaktu s mnoha známými, věhlasnými lidmi a osobnostmi?

Do našeho lázeňského města jezdívali za zdravím a pobohou zůstaná lidé, až u to byli umělci, politici nebo dokonce šlechtá. Nejinak je tomu i dnes. Z našich současných politiků navštívili Františkovy Lázně již několikrát náš předseda Václav Havel, premiér Miloš Zeman, minulý předseda vlády Jiřelav Klaus, předsedy senátu Libuše Benetová a mnohá další významní ministrů, poslanců a významných osobností. - K nejvýznamnějším setkání došlo v letošním roce, kdy jsem měli tu čest přivítat u nás německého kancléře Gerharda Schrödera a našeho pana přemíra Miloše Zemana. Běžně k nám jezdí velvyslanci různých zemí, v posledních době zde také probíhala četná setkání podnikatelů atd.

Znají Vaše děti pávod a minulost nejbližších svých předků?

Děti pávod a minulost určitě znají. Oba moji synové navštívili Ukrajinu, ale i Hulec, Rovno, Zdobnov, Čerchaj Malin a další bývalé české vesnice.

Co jste si přála spolu se svými spolupracovníky a občany města uskutečnit v nejbližších letech?

Přání je hodně, letě usilují o to, aby se ve Františkových Lázních postavili dům s pečovatelskou službou. Bez pomoci státu se však neobejdeme, neboť taková stavba přesahuje naše finanční možnosti. Také musíme věnovat hodně síl a prostředků na ochranu lesoparků, který jsou naší největší devizou.

Paři starostku, děkuji Vám za rozhovor a drahocenný čas, který jste volyňskému časopisu Zpravodaj

věnovala a přeji Vám, aby se Vám dařilo plnit všechna Vaše předsevzetí v krásných Františkových Lázních a samozřejmě i ve Vašem soukromém životě! Ať Vaše město nadále vzkvátá a vrací zdraví vesm, kteří to potřebují.

Otázky kladl: Rostislav Hlaváček

Důležité upozornění

Na ČSOL Praha dochází mnoho žádostí vdov, většinou po vojázech z SSSR, o sociální výpomoc bez vyřídění jednot ČSOL.

Upozorňuji, že tisíkopisy žádosti včetně informace o dědičném majetku na svých jednotách, prostřednictvím kterých budeme tyto žádosti vyřizovat. Bez vyřídění jednot došlo žádosti neprojednáváme.

M. Pánková, místopředsedkyně sociální zdravotní komise ČSOL

Vzpomínka na Vánoce a Silvestr 1992

Po velké přípravě a předsídění z oblasti Černobylu do Oseku v Čechách jsme zažili tuto příhodu. Vánoce jsme oslavili dle našeho starého zvyku vřítého na Ukrajině, v kruhu svých blízkých a přátel. Ale Silvestr. Předtím jsme poslouchali rádio, divalo se za ná pěkoun, zábavnou a nerušenou televizi, ale o půlnoci to začalo. Dlebouchy, státnice, rachejle, sem tam se nám zdálo, že zaračotí kulomet a vyočuhla bomba. Tu někdo řekl, že slyší letadla. V tom okamžiku bylo v bytě ticho jako v hrobě. Sousedka ze strachu předčasně porodila zdravou holčičku. Rikáme si - Němci a zpráva na Silvestra! Děti jsme narychlo odstěhovali do sklepa, dať jsme jim jidlo a vodu a sami jsme se připravili na obranu svého nového domova. Všude jsme zhasli, muži se vyzbrojili noži a sekerymi, ženy potmě balily věci do kufru pro případ evakuace. Asi za půl hodiny palba kulometu utichla a my se se strachem dívám z okén, co se bude dít. Nedělo se nic - přežili jsme šťastně první silvestrovské oslavy a vítání Nového roku v Čechách.

Na Ukrajině jsem něco podobného na Silvestra nikdy nezažil.

Dle vyprávění oseckých přátel do Černobylu napsal *VI. Pospíšil, reg. Teplice*

ZPRÁVY Z REGIONU...

Region Litoměřice

Jak jsme se rozloučili se starým rokem

Na předposlední schůzi výboru SČVP region Litoměřice se zkoumaly též možnosti rozlučení se se starým rokem. Nemělo by to být něco zvlášť významného, neboť ani prostory kanceláře mnoho možností neposkytuje, a tak vedoucí reg. Josef Kozák prohlásil, že se o něco v tomto aktivistek postará. Zase se ujali podstatné částí úkolů.

Na poslední schůzi výboru v tomto roce 10. 12. 2001, kdy se program schůze chýlil ke konci, začala Anička Holubová servírovat každému na táku s tekutým a chlebem dva velké, kypřé, salájejí s chlebem z vnitř domova karbančatů s omáčkou „McDonaldovy hamburgery“, ale pravé volyňské české karbančiky (u nás jsme jim říkali kotlety), usmažené domu a Kozáků těsně před odchodem na schůzi, aby byly pěkně teplé, je to sladjkosými okurkami, kterých bylo na tákách plno, chutnaly výborně.

Samožřejmě, že stoly byly předěm slavnostně upraveny, domovity byly plně dědičným domem vnočním pečivem. Vino a káva - vodu samozřejmě, ale nebylo by to správně volyňské pohostění, kdyby se k těm karbančikům nenalilo pro zdraví něco ostřejšího. Krajan Kozák tedy náleval do malých skleniček čistou vodu. Již při prvním příňutku a ochutnání prvního loku jsem utčila náhle vůni volyňského domova. A tady musím trochu občodit.

Když jsem po výboru v roce 1946 ještě hospodářka, byla zemědělské udelostní, než přijeli z Volyně rodiče, byl ten rok velká úroda veškerého ovoce. Nebyl tenkrát čas ani pracovní síly věchno sklídat a zužitkovat. Proto švestky, co spadly pod stromy, jsem dle rady zkušeného hospodáře napechovala do paděsátitřicetého sudu od piva a píkřaty hadrem nechala stát v koutě komory s tím, že je později stejně asi pro nedostatek vo výboru. Jenže sud se za nějaký čas začal neodbytně připomínat švestky vlni kolka. A bylo tedy rozhodnuto. Takovou hodnotu, která sloužila i jako platiidno, nebylo mnoho nechat

vyprchat do vzduchu. Chť-nechť jsem tedy začala přelit samonkou. Pomocí skleněného aparátu, dovezeného z Volyně, jsem dle čestné získaných vědomostí od tatínka vařila v pařku na brambory fermentující švestky a získanou tekutinu pak třikrát přefiltruji sklenými trubkami s chlazením, až z toho vytéká čista silná voňavá silovinka. Zapálena a již vynechána do kapy.

Občodní jsem musela pít, abych zvládla, proč mi ta Kozáková „vodka čísteč“ připomněla domov. On totiž krajan Kozák potom prozradil, že i já také plním stá a sice z meruňkových kompotů, které u nich nestačí konzumovat. Byla výborná i voněla domově.

Takže jsem tedy přijížděl jednou na úspěšný starý rok, potom na zdar nového roku a do třetice věchno dobrého. „Na zdrorvení!“ A to už by nám bylo stačilo, ale láhev ještě nebyla dopita... tak krajan Kozák s butytkou v ruce obcházel stoly a mile vemlouvavým způsobem nabízel ještě jeden čůt-čůt. A to nás doblže, tomu čůt-čůt nebylo lze odolat. A ještě několikrát dokola čůt, až byla užka zánata prázdná. Když však zvažme, že nás bylo 16, tak z nás zůstala slušná měd přípuku překročena nebyla, ale bylo veselo.

A v té povznesené náladě se vybavovaly nejzřejmější vzpomínky na dávno minulo, kdy se vzpomínalo i naší volyňského hovozu se specifickou krásnou řečí, polsky, rusky či ukrajinsky, používanou právě při takových významných příležitostech. Mimo jiné se začínalo zpívat i ty naše jímavé „volyňské evergyny“ jako: „Góraly, czy ci nie żal?“, „Reve ta věchno Dnpr siroki“, či zduměvčivě písně z cyklu „Stěry pod Moskvou“ a další krásné melodie, přiř je sou tu jaké jiné než ty burácející rytmy medoně, věšněmu západní produkce, kde se zřídka našly také krásné melodie. Reportér by byl široký, jen škoda, že kvůli dopřadu mělo bylo nutno tole mít provstředí postupně opouštěté.

Každopádně záměr iniciátorů a těch, kteří jej realizovali - ozvláštnit a zpřijemnit poslední schůzi v roce - se velmi dobře a nezbyvň, než jim vyjádřit upřímné poděkování. *V Suchbátarovi*

Region Praha

Čtenská schůzka regionu Praha v r. 2002 se budou konat:

30. ledna, 27. února, 27. března, 24. dubna, 29. května, 26. června, 25. září, 30. října, 27. listopadu a výjimečně v pondělí 30. prosince. Ostatní schůzky jsou vždy v poslední úterdu měsíce od 14.00 hod. v hotelu Legie, IV. posch.

Vedoucí regionu Irena Malinská

Masopustní večírek

Dne 15. února t. r. o 16.00 hod. se bude konat jubilejní již desátý Masopustní večírek v hotelu Juliuska, Praha 6, Pod Juliuskou 7, metrem A. Na konečnou, Vítězné náměstí - přestup na tramv. č. 10 eventuelně 25 opět na konečnou. Pro přepslovní máme možnost zjistiti ubytování za přijatelnou cenu ve voj ubytovně Praha. Zvávané příhláškou na ubytování zanele nepožejdží do 5. února a uveďte v příhlášce, zda jste byli přísl. žar. jednotky. Ostatní patí mírně výše, protože všichni, kdo se chcete zúčastnit večírku, zaplatte příhlášku nepožejdží do 5. února t. r. Obratem vám vešměre program a zároveň oznámíme cenu za výstup, včetně a nájpoje (počítáme občinně se částkou 150,- Kč na osobu). Seznáť se s cenou a podmínkami členy a přátelé z jiných regionů. Příhlášký smělejte na adresu: Irena Malinská, U Lučického smeláře 19, 118 00 Praha 1 - Malá Strana, č. tel. 02/27 53 23 60. Těšíme se na Vaši účast.

Za Region Praha Irena Malinská

Region Brno

Oznámení

Celostátní setkání krajanů a jejich přátel se bude konat 18. května 2002.

Setkání se koná k 55. výročí ukončení reemigrace z Volyně.

Místo konání: Brno, Zbrovčevský hotel „Kozák“

Program: 9.00-10.00 - Vítání hostů

10.00 - slavnostní zahájení

Vstupné, oběd, večere - 250 Kč na osobu. Otevřeno do 24.00 hod. Svě adresy a úhrady (i společně zájezdy) posíláte na adresu:

pi Marie Doláčková, Mikulovská 9, Brno 628 00

Příhlášký a úhradu nákladů na setkání zašlete do konce dubna 2002.

O levné ubytování volejte na číslo 05 48 53 48 89 - Kučera J.

Za výbor regionu ZV J. Kučera

Region Karlovy Vary

Upozornění členům, přátelům a hostům:

V lednu 2002 - poslední sobota v měsíci - od 9 hodin se bude konat slavnostní beseda v klubu důchodců v K. Varech - Staré Rolí. Úlice Závodní mládež, zástavka autobusu na Starou Rolí se jmenuje Krátká.

Během roku 2002 se budou konat besedy vždy každou poslední sobotu v měsíci na uvedeném místě. Během prázdnin a svátků se besedy nekonají.

Věra Pelcová

Dopisy čtenářů

Vážení paní,

v našem časopisu Zpravodaj č. 10 bylo ve zprávě Severoamerického regionu uvedeno, že Jiří Prokšpěk daroval na náš Fond 25 CAD. Zřejmě se jedná o měho spolužáka, který v roce 1948 emigroval z Prahy do zahraničí, snad do Ameriky - a od té doby nemám o něm žádné zprávy.

Prosím touž cestou, zná-li někdo jeho adresu, o její zaslání na adresu: Ing. Bohuslav Kovalčuk, Horšovský Týn 346 01, Masarykova 60

B. Kovalčuk

Vážení paní redaktorko,

jmenuji se Miroslav L. Liška, bydlím v Libině, okr. Šumperk (Zde jsem již od roku 1949 narodil) Rodiče pocházeli z obce Podliský - rovenská oblast - odtud reemigrovali zpět do vlasti svých předků v r. 1947. Současně s nimi a mými sourozenci reemigrovali i můj dědeček Jan Liška, nar. 25. 1. 1852 v Dobřivtrokavě na Rokycanskú. Ve svých 16 letech odešel s rodiči na Volyn a stál se po 80 letech vrátit do vlasti. Dne 15. 12. 2001 tomu bylo 50 roků, což dědeček - téměř - věnuje se století. Jiště patří mezi nejstarší volynské Čechy. 25. 1. 2002 vzpomněme jeho nedozítých stopadesátin. 23. 1. vzpomeneme patnáctého výročí úmrtí mého otce, který zemřel 23. 1. 1987. Byl příslušníkem Čs. armádního sboru, těžce raněn v Dukelském průsmyku. Uveřejněte laskavě tuto vzpomínku. Děkuji.

Miroslav Liška

NAŠI JUBILANTI...**Region Chomutov**

19. 2. 2002 oslaví své kulaté narozeniny 80 let pi Helena Hylasová z region. v Meščinovce na Ukrajině, byt. v Chomutově.

Vše nepsané za region přejí Jifina Kačerová

a Alexandr Hloušek

Region Moravský Krumlov

Severo významného jubilea se dožívají: 1. 1. 1. Ludmila Poláková roz. Ymbálová z Nivy Hubinské, byt. Lodenice - 100 let. 1. 2. Alžběta Vošnerová roz. Maryšková z Ostrova, byt. Damnice - 75 let. 10. 2. Emilie Hellerová, roz. Kozáková z Novoušle, byt. Damnice - 65 let. 10. 2. Viktor Haken ze Sklíně (Dvůr) - 65 let. byt. Mor. Krumlov. 27. 2. Libuše Baurerová roz. Kyselková z Vilhemovic, byt. Olbramovic - 70 let.

Jubilantům do dalších let přejeme dobré zdraví a osobní spokojenost.

Za výbor regionu Mgr. St. Kouňková

Region Žatec

1. v. čtvrtletí se dožívají významného jubilea títo naši členové:

Marie Hřebcová, 1. 1. - 75 let, Žatec. Radislav Vozdělka, 1. 1. - 75 let, Újez. Helena Svoboda, 4. 1. - 75 let, Sítom. Nina Žďárská, 7. 1. - 60 let, Louč. František Dumovský, 11. 1. - 80 let, Malá Černoc. Helena Polcarová, 12. 1. - 70 let, Lipo. E. Ilie Nechmáková, 13. 1. - 65 let, Karlovy Vary. Zeta Ketrnová, 14. 1. - 75 let, Žatec. Tadeáš Krasnoselský, 17. 1. - 75 let, Bozena Vávrová, 21. 1. - 70 let, Plzeň. Vladimír Junk, 22. 1. - 65 let, Žatec. Antonie Cípková, 28. 1. - 80 let, Striejetice. Ing. Václav Kubelka, 3. 2. - 65 let, Vrutek. Anna

Kašparová, 5. 2. - 75 let, Vidové. Halina Gažincová, 5. 2. - 65 let, Žatec. Rostislav Dlouhý, 7. 2. - 70 let, Holec. Marie Kočínová, 18. 2. - 75 let, Žatec. Anna Tvrzníková, 21. 3. - 60 let, Podbořany. Luba Divišová, 22. 2. - 80 let, Louny. Josef Hložná, 22. 2. - 80 let, Dolní Jiříky. Olga Malinašová, 24. 2. - 75 let, Trutzeň. Hlubo Balogová, 25. 2. - 70 let, Podbořany. Václav Vích, 3. 3. - 80 let, Louny. Emilie Kazilovská, 4. 3. - 70 let, Most. Marie Lazarová, 5. 3. - 70 let, Most. Josef Zajíč, 13. 3. - 75 let, Vklitice. Anna Šebková, 18. 3. - 80 let, Radčevce. Cajtler Josef, 24. 3. - 75 let, Žečel. Alexandr Všeckta, 25. 3. - 75 let, Žatec.

Všem jubilantům a také ostatním členům našeho regionu přejeme do tohoto nového roku mnoho zdraví, štěstí a spokojenosti. Rovněž bych ráda popřála redakci našeho Zpravodaje mnoho pevného zdraví a elánu v jejích nelehké práci, za což jim srdečně děkuju.

Kamila Ondrová

Region Mohelnice

V první polovině roku 2002 se dožívají hezkého jubilea títo členové:

Ing. Jiří Kuchta ze Zdobulova, nyní Mohelnice, 1. 1. - 65 let. Antonín Bohatý z Libánovic, nyní Úsov, 2. 2. - 89 let. Helena Mačátová z Hlinska, nyní Jakubovice, 16. 2. - 70 let. Jaromír Holáček z Dorostaje, nyní Vlachov, 3. 5. - 88 let. Antonie Šanová z Dorostaje, nyní Vlachov, 15. 4. - 90 let. Lenka Krátká z Ormelan, nyní Ústí n. Orlíci, 16. 5. - 70 let. Emilie Lišík z Ormelan, nyní Dřívčovice, 5. 6. - 70 let.

Všem jubilantům srdečně blahopřejeme a do dalších let přejeme mnoho zdraví a životní pohody.

Za region Libuše Machovská

Region Karlovy Vary

Naši jubilanti v prvním čtvrtletí 2002

Božena Mária z Ujlanovic, bytem v K. Varech - Ruzyně se 14. 1. dožívá 70 let. Čechura Jaroslav, bytem v Bečově n. T. se 10. 3. dožívá 75 let. Hudeček Josef Vokvoka, bytem v Ostrově n. O. se 13. 3. dožívá 70 let. Jindrova Zina ze Selčenic, bytem ve Vojkovicích se 12. 3. dožívá 65 let. Froněk Josef z Vysoké České, bytem v K. Varech se 17. 3. dožívá 75 let. Randová Raisa z Kovna bytem v K. Varech se 24. 3. dožívá 70 let.

Všem jubilantům přejeme hodně zdraví, štěstí a spokojený život do dalších let.

Za region Věra Pelcová.

Region Cheb

Chebický region blahopřeje svým členům, kteří v prvním čtvrtletí r. 2002 oslaví své životní výročí:

1. ledna - 70 let - Marie Beránková z Turčovic, bytem F. Lázně. 21. 1. - 50 let - Marie Čampulová, bydlící Černošín. 8. 2. - 65 let - Viktor Vykocil, bytem Aš. 194. 2. - 65 let - Marie Hofreiterová ze Strakova, bytem Cheb. 15. 2. - 60 let - Adéla Štránková z Dědových Hor, bytem Aš. 28. 2. - 82 let - Antonie Stolaríková z Počajeva, bytem F. Lázně. 7. 3. - 88 let - Marie Mansfeldová z Klmeence, bytem Protivín. 12. 3. - 70 let - Silvíka Machová z Dlouhého Pole, bytem Cheb. 21. 3. - 80 let - Emilie Pěcová z Klmeence, bytem Mariánské Lázně. 28. 3. - 91 let - Alexandr Klouček z Bludova, bytem Aš.

Přejeme pevné zdraví, životní pohodu a hodně spokojených let.

Jmenům všech členů chebského regionu

Ludmila Mácová a Libuše Pančíková

Region Rakovník

Pani Emilie Dědková, rozená Žďárská z Českých Novin, nyní bytem v Kouvně se dožívá 80 let.

Do dalších let hodně zdraví a spokojenosti přejí za region Rakovník R. Lůžčíková a E. Rotková

Všem jubilantům blahopřejí a redakce Zpravodaje.

NAŠE ŘADY OPUSTILI...**Region Karlovy Vary**

Po dlouhém, těžkém nemoci odešel na věčnost krajan, náš člen, vážený pan Josef Kolář, kovář z Tuchebo, kterého pro nemoc vůči krajané a jeho zúčtování pravidelně na naše besedy. Byl to milý, velice slušný člověk. Touto cestou projevujeme upřímnou soustrast jeho velké rodině. Budeme vzpomínat.

Dne 7. prosince zemřel po krátké nemoci ve věku 95 let pan Vladimír Rajchert.

Upřímnou soustrast za region projevuje všem pozostalým

Věra Pelcová

Region Rakovník

V měsíci listopadu zemřela v pozňaněm věku 97 let pani Olga Urbánová, rozená Brodová z Hofesedle, která pocházela z Hulče České. Všem pozostalým vyjadřujeme upřímnou soustrast.

Za region L. Růžčíková a E. Rotková

Region Chomutov

1. prosince m. r. zemřela po těžkém nemoci členka našeho regionu ve věku nedozítých 76 let pi Marie Zemanová z obce Ploska na Volyni, byt. v Chomutově. Upřímnou soustrast za region vyjadřují Jifina Kačerová

a Alexandr Hloušek

Region Žatec

Oznamujeme smutnou zprávu krajanům a rodákům z Českých Novin, že náhle a tiše zemřel dne 19. listopadu Josef Mařík ze Žatce ve svých 73 letech. Jeho švagr Josef Urban zemřel před rokem v 70 letech, roddák z Hulče a starší bratr Václav Mařík zemřel letos v lednu po dlouhém nemoci. Budíc jim zřejmě lehka a pozostalým rodinám upřímnou soustrast projevuje

Kamila Ondrová

Region Mohelnice

V uplynulých měsících nás opustili títo naši členové: 24. 10. 2001 Josef Slanina, roddák z Nivy Hubinské, byt. Lanškroun - ve věku 86 let. 30. 10. Marie Kostková, roddáčka z Terečna, byt. Lanškroun, ve věku 73 let.

Výbor regionu projevuje tímto pozostalým upřímnou soustrast.

Za reg. Libuše Machovská

Region Praha

Dne 21. listopadu zemřel ve věku 78 let člen pražského regionu pan Antonín Tomášek, nar. v Krupě-Hranice, bytem v Kladrubě.

Upřímnou soustrast za region projevuje

ved. regionu I. Malinská

Všem pozostalým projevuje svou úctou i redakce Zpravodaje

DARY DOŠLE NA KANTO SDRUŽENÍ PROSINEC 2001

Marie a Jaroslav Stanislavský, Polepy - 300 Kč. Region Svitivity: Miroslav Krejchový, Újezdec - 170 Kč.

Region Praha: Jana Ortová, Praha - 100 Kč, Vladimír Hlaváč - 100 Kč, Marie Váňová - 100 Kč, Miroslav 200 Kč, Daria Měšková, Praha - 200 Kč, Rostislav Kaufman, Náchod - 100 Kč a Irena Zatovkáňková, Praha - 100 Kč.

Region Moravský Krumlov: p. Nosek, Janovice - 100 Kč

Region Severomoravský, obvod Opava: Ludmila Cechová - 100 Kč, Vlasta Břobová - 100 Kč, Viktorie Ivanová - 100 Kč, Josef Kajzler - 100 Kč, Anna Klímondová - 100 Kč, Emilie Krejčí - 100 Kč, Václav Krejčí - 100 Kč, JUDr. Jiří Křivský - 100 Kč, Bohumil Ferlan - 50 Kč, Irena Rožáňová - 50 Kč, Irena Truplová - 100 Kč, Milada Zemanová - 50 Kč, Alexandr Šimon - 50 Kč a Emilie Šimonová - 50 Kč.

Václav Pušk - 200 Kč. (Bankou uvedené jméno. Prosíme dárců aby své jméno upřesnil. Děkuje redakce.)

Všem dárcům ze srdce děkujujeme!

Důležitě upozorním Jelikůž se mnozí dotazují na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje. Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. Číslo konta: 00000-1937591369/0800, Čs. spořitelna a.s. - Rytířská 29, Praha 1. Dary můžete poslat i na adresu hospodářský Sdružení: Marie Nečasová, Svidnická 509, 180 00 Praha 8. Prosíme čtenáře, aby nás nepomínali o zveřejňování darů - dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účelého dokladu!

Krajané! Neposlejte v žádném případě penězů darů na adresu redaktorky! Díky za pochopení.

Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zaslíete na adresu: prof. MUDr. Vladimír Duřek, Na Hřebenkách 20, 150 00 Praha 5

Tisk: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň článků odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasný. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevýžadují rukopis se pevnacími příponkami. Příspěvy zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p., odštěpným závodem Praha ČJ, no. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 20. 01. 2002

Tiskne: N.E.O.S.T.-Praha, Neklanova 17, Praha 2